

af Sorg-Adressen, som angreb Benstre for, at det ikke gik vidt nok. Sagen er alvorlig, mine Herrer, Sagen er, om vi kunne beholde Samfølelsen i dette lille Land, at Syder og Fynboer og Sjællandsfarer — „til eet Hus vi Alle jo høre“ — kunde beholde Samfølelsen paa det efter min Mening nødvendige Punkt, hvor der er Tale om at bevare den. Medens nu ærede Herrer sige, at vor lille Hær skal deles efter en Tredeling, paa Fyn, Sylland og Sjælland — thi de ville have et virksomt Forsvar, sige de, paa hvert Sted — have de tidligere sagt, at det var nødvendigt, at Hæren koncentreret paa det Sted, hvor Eventualiteterne kræve, at den skal bruges. Der er altsaa en fuldstændig Modsigelse i hele deres Betragtning. Jeg forstaaer ikke det logiske Indhold af deres Betragtninger. De frygte for, at vor lille Hær ikke kan holde sig, og de Krigskyndige komme og sige, at vi desværre kunne komme under saadanne Eventualiteter, at vi, selv om vi samle Alt, dog ikke kunne holde os meget længe, og der høres spottende Udtryk i den Henseende — ikke her i Salen, thi her spotter man jo ikke, men udenfor Salen —, og til samme Tid opstiller man en Forsvarsplan, hvorefter vor lille Hær skal tredeles, og siger, at saa have vi et virksomt Forsvar for hver lille Del. Jeg begriber ikke den logiske Sammenhæng i alt dette, men det skal jeg forbigaa. Nu spørger jeg, hvorledes er denne Betragtning af Samfølelse, som efter min Formening er bygget paa hele vor Stilling? Der kan gøres mange Betæneligheder gjældende, mange Spørgsmaal gjældende, som man staaer overfor med Livet: Kunne vi faae Hæren samlet paa eet Sted, kunne vi Dette eller Hint? Det er meget rigtigt, men det forandrer ikke Sovebtanken, disse Spørgsmaal ere fælles for os Alle. Men sammenlign nu det, jeg her har henviset til, med følgende Led i Betænkningen iaar, hvor De Herrer sige: „Vi maa dernæst hævde, at den foreslaaede Plan, idet den prisgiver den største Del af Riget, er saa langt fra at byde nogen virkelig Sikkerhed for et sandt og virksomt Forsvar, at den meget mere maa erkjendes at bane Veien for den største Ulykke, der kan ramme vor nationale Tilværelse, nemlig Danmarks Deling — navnlig naar henses til, at Ministerens Plan i det Tilfælde, at en fjendelig Magt, der er os overlegen tilhøjs og strax ved Krigens Begyndelse ser sig istand til at ophæve Forbundselen mellem Landsdelene, kun delvis eller slet ikke vil kunne bringes til Udførelse.“ Det sidste er en Betragtning, der kun staaer som et Skjøn og har staaet saaledes alle de Aar for os Alle. Det Hele er i sit Indhold, som sagt, en fuldstændig Modsatning til vort tidligere Standpunkt. Men, mine Herrer, det er noget efter min Følelse Verre. Thi idet man gaar løs paa sin egen Sovebetragtning om at koncentrere vort Forsvar, kaster man det ind, at nogle Dele af det danske

Folk eller at „man“ f. Ex. jeg, hvis jeg vilde fastholde den Betragtning, jeg tidligere har havt, vilde være med til at prisgive den største Del af Riget og bane Veien for Danmarks Ulykke. Ærede Herrer sige til mig: Idet du fastholder den samme Fællesbetragtning, som vi have fastholdt gennem Aaringer, vil du prisgive den største Del af dit Fædreland og bane Veien for den værste af alle Ulykker for Danmark! Og det mener de, jeg skulde lade mig byde ligeoverfor Fæller her i Thinget eller nogetsteds! Jeg tager ikke imod denne Udtalelse uden Protest, og det er en personlig og politisk. Men der er noget mere deri, og det er at, naar man bruger det politisk — thi der kan være forskellige Meninger om den militære Betydning af den Maade, hvorpaa man kan løse dette Punkt — da angriber man det og fører det ind i den personlige politiske Debat, som skulde staa høit ophøiet derover. Altsaa tror jeg nu at have godtgjort, at hele den Betragtning, der er kommen frem om Hærensforlaget § 7 og dens Følger, er en historisk Endevending af de Herrerens egen tidligere Betragtning. Men nu har jeg et Ord at sige med Hensyn til § 7's eget Indhold. Selve den bestaaende Hærløvs sige ikke noget Videre om, hvilke Afdelinger, der skulle ligge i den ene eller den anden Del af Landet. Det foreliggende Lovforslag sige derimod, at tre Brigader af Jodfolk skulle ligge i Fyn og Sylland tilligemed to Rytteregimenter og det fornødne Artilleri; de øvrige Afdelinger skulle garnisonere paa Sjælland. Istedetfor det sidste Stykke foreslaa vi den Bestemmelse tilføjet, at Garnisonsstederne skulle fastsættes ved Lov; det er den gamle Bestemmelse. Nu er det aldeles rigtigt, at den Betegnelse „det fornødne Artilleri“ er et vagt og ubestemt Udtryk som, hvis det bliver staaende i den endelige Lov, skal have sin nærmere Forklaring ved en Fællesvirksomhed af de forskellige Faktorer af Lovgivningsmagten, thi der hører Bevilling til en Ordning af dette Forhold, og gennem Bevilling kan man forklare dette Udtryk. Men „det fornødne Artilleri“ har i alt Fald sin Forklaring i selve vore Endringsforslag, saaledes som de paa eet Punkt utvivlsomt ogsaa — det haaber jeg — ville blive accepterede af den ærede Minister. Jeg sigter til vort Forslag om at gjøre Halvregimentet, de tre Liniebatterier til en teknisk Enhed under en særlig Chef. Det skulde undre mig, om jeg skulde blive mødsagt af Nogen, af den ærede Ordfører eller af den ærede Minister, naar jeg paastaar, at med „det fornødne Artilleri“ kan her kun menes idetmindste 3 Liniebatterier. Jeg antager, heller ikke flere, men mindst det. Dette kan imidlertid, hvis man bliver enig ved den nærmere Overveelse angaaende Ryttieret, yderligere præciseres. Men nu skal jeg give en Forklaring om, hvad vi tidligere have foreslaaet med Hensyn til denne vigtige § 7, som har taget saa store